

Osho krijgt uitnodiging voor Mumbai

Dit deel van het boek 'DE ONWETENDHEID VOORBIJ – Een meditatiereis door Osho's India' vertelt over Jabalpur. Daar staat een prachtige Jaiin tempel, de Pisanhari Ki Madiya tempel. Osho houdt Osho daar zijn eerste toespraak. Hier ontmoet hij een voor hem onbekende man, de secretaris van Prasad, één van de rijkste mannen van India, die hem uitnodigt om naar Mumbai te komen.

Het binnenplein van de Pisanhari Ki Madiya tempel in Jabalpur.

We komen op een prachtige binnenplaats. Anadi wijst ons op een plek links ervan en vertelt dat Osho op die plek begint te spreken tot een gehoor van tien à vijftien mensen. Omdat Osho geboren is in een jaiin familie, begint hij zijn werk in deze jaiin tempel. Van hieruit wordt Osho bekend in heel India. Opvallend is dat niets op deze plek hieraan herinnert.

Ik haal hier Anadi's woorden aan:

In de begintijd is Osho alleen bekend in Jabalpur en omgeving. De jaiin gemeenschap bestond hier uit tien tot vijftien mensen, die in de tempel bij elkaar kwamen. Op een gegeven moment was er een conferentie van de jaiins in de tempel. Osho was uitgenodigd om te spreken. Hij was nog jong, ongeveer achtentwintig jaar. Na de conferentie daalt Osho de trap af naar de voet van de heuvel. Daar zat een oude man van een jaar of zestig, zeventig op hem te wachten. Hij had een deken om zich heen geslagen, maar hij wierp die op de grond voor Osho om op te zitten. Hij zegt: 'Alsjeblieft, ga een paar minuten zitten.' Maar Osho zegt: 'Het is zo koud hier, het is niet nodig dat je je deken hier neerlegt, ik kan op de vloer zitten.' De man zegt: 'Alsjeblieft, weiger niet, ga even vijf minuten zitten. Ik heb de premier horen spreken, alle politici, alle bekendheden van India, ik hoorde Gandhi, maar de manier waarop jij praat, heb ik nog nooit van mijn leven gehoord. Wat doe je in Jabalpur? Accepteer mijn verzoek en kom naar Mumbai. Weiger het niet. Kom alsjeblieft, laat me weten wanneer je komt. Ik zal alles regelen. Kom naar Mumbai. Daar is een grote conferentie van de jaiins en ik zou het fijn vinden wanneer je daar zou spreken.' Osho kent de man niet, maar later ontdekt hij dat hij de secretaris is van Prasad. Net als Tata en Birla behoorde Prasad in die dagen tot de drie rijkste mannen van India.

Op internet las ik dat Gandhi in die tijd een ashram had in Wardha. Dat ligt zo'n vierhonderd kilometer ten zuiden van Jabalpur. In Wardha bouwde Prasad een groot pension *Bajajwadi* waar Jamnalal Bajaj woonde, een rijke industrieel, die nauw betrokken was bij Gandhi's onafhankelijkheidsbeweging. Alle politieke leiders vanuit heel India kwamen hier bij elkaar om te vergaderen. De secretaris van Prasad die Osho uitnodigde, kende al die mensen: Nehru, zijn dochter Indira en Mahatma Gandhi. Hij nodigde Osho uit om naar Mumbai te komen. Osho gaat.

Anadi gaat verder en vertelt:

Er gebeurde iets hilarisch in de trein op het aankomststation in Mumbai. De secretaris van Prasad zat vast in het verkeer en kon Osho niet zelf van de trein halen. Hij stuurde daarom vijftig van zijn mensen. Omdat hij zijn hele leven zorgde voor de volgelingen van Gandhi en zij allemaal een Gandhi-petje droegen, omschreef hij Osho als een jonge man met een kleine baard en met een Gandhi-petje. De vijftig mensen zochten daarom naar zo iemand in de trein. Toen ze iemand vonden die op Osho leek, bekeken ze hem van top tot teen. Toch gingen ze weer terug, omdat Osho geen Gandhi-petje op had. Ze renden maar heen en weer. Osho ziet dit alles, maar zegt niets. Dan komen ze tenslotte toch naar Osho toe en vragen hem: 'Komt u uit Jabalpur?' en Osho zegt: 'Ja, daar kom ik vandaan.' Dan vraagt Osho: 'Wat gebeurde er?' en ze vertellen hem dat ze dachten dat Osho een Gandhi-petje zou dragen. Maar dat was niet zo.

Als alles duidelijk is, pakken ze Osho's spullen en nemen hem mee naar zijn eerste conferentie in Mumbai.

De secretaris van Prasad zorgde voor allerlei contacten van Osho in India. Osho begon in Mumbai, dat het financiële centrum van India is. Ongeveer tachtig procent van het geld zit in Mumbai. Na deze keer bezocht Osho Mumbai heel vaak en op een gegeven moment kwamen er wel vijftigduizend mensen luisteren.

Later, nadat Osho met zijn werk aan de universiteit stopt, gaat hij in Mumbai wonen in de Woodlands appartementen. Laxmi wordt zijn secretaris. Niemand verwachtte dat en men zei: 'Laten we afwachten waar hij het geld vandaan krijgt.' Op dat moment was er nog maar zesentwintig roepies in kas. Al het geld was op en elke dag waren ze bezorgd over de uitgaven van die dag. Maar Osho zegt: 'Maak je geen zorgen.' Toen begon het geld binnen te stromen.

Wat jaren later gaat Osho naar Pune. Ze laten hun oog vallen op een grote bungalow in Koregaon Park, de luxe buitenwijk van de stad. De buitenwereld van mensen met geld, reageert sceptisch: 'Laten we afwachten of de secretaris de bungalow zal kopen.' Toen kocht Ma Yoga Mukta (een Griekse) de eerste bungalow *Laotzu House* in 1974. 'Alleen op één voorwaarde' zei ze, 'dat mijn slaapkamer naast die van jou is.' Ze kreeg de slaapkamer boven die van Osho.

De volgende keer deel 13: Laatste dagen in India

Uit: 'DE ONWETENDHEID VOORBIJ - Een meditatiereis door Osho's India'.

Door Surya Cliné.

Verkrijgbaar bij Amazon als e-book en paperback:

- https://www.amazon.nl/s?k=onwetendheid&i=digital-text&mk_nl_NL=%C3%85M%C3%85%C5%BD%C3%95%C3%91&ref=nb_sb_noss
- https://www.amazon.de/dp/1655095250?language=nl_NL&ref=pe_3052080_397514860